

ЦАРСКАТА ДЪЩЕРЯ И ДЪЩЕРЯТА НА СЛЪНЦЕТО

Превод от руски: Дона Минчева, 1995

chitanka.info

Живял едно време цар, който имал две деца: син и дъщеря хубавица. Жената на царя умряла, а не се минало много време и той заболял и умрял. Останали сами синът и дъщерята.

Почнал царският син да управлява царството. И ето че намислил да се ожени. Разпратил той бързоходци по всички краища на света и им заповядал да намерят за жена такава хубавица като неговата сестра, дори и по-хубава.

Минало известно време, върнали се бързоходците и съобщили на царския син, че кръстосали надлъж и нашир цялата земя, видели много хубави девойки, но такава хубавица като неговата сестра нийде не намерили.

Решил тогава царският син да се ожени за родната си сестра и обявил волята си. Колкото и да плакала сестра му, нищо не помогнало. Брат ѝ строго заповядал да се готви за сватба.

Разтъжила се царската дъщеря: как тъй ще се омъжи за родния си брат? Три дни и три нощи поред плакала тя, а на четвъртия ден започнала да се готви за сватба.

В определения ден царският син облякъл венчалните си дрехи и зачакал годеницата си. Чакал, чакал, но тя все не излизала от стаята си. Тогава той попитал:

— Готова ли си, сестрице?

— Обувам се — отвърнала сестра му и в същия миг краката ѝ затънали до колене в земята.

Царският син почакал малко и като не я дочакал, отново попитал:

— Готова ли си, сестрице?

— Роклята си обличам — отвърнала сестра му и в същия миг потънала до шия в земята.

Почакал още царският син и като не я дочакал, още веднъж попитал:

— Готова ли си, сестрице?

— Короната си слагам — отвърнала сестра му и земята се затворила над нея.

Почакал още малко царският син и пак извикал сестра си, но този път никой не му отговорил. Втурнал се той в стаята ѝ — няма жива душа! Взел да търси той, гледал навсякъде, но никъде не открил сестра си.

Тъй царската сватба се развалила.

Щом се намерила под земята, царската дъщеря отворила очи и видяла, че лежи на една зелена поляна. Наоколо цъфтели цветя, над нея светела слънцето. Тръгнала девойката да се разходи из поляната, почнала да си бере ягоди и да яде.

Надвечер страх свил сърцето на царската дъщеря. Разхождала се тя сам-самичка, а наоколо ѝ няма жива душа. Огледала се насам-натам и тръгнала направо през гората.

Почнало да се мръква. Вървяла царската дъщеря и страхливо се озъртала наоколо. Изведнъж гледа — между дърветата блещука светлинка. Тръгнала към светлинката, стигнала до една къщичка и влязла вътре. А там на масата седи хубавица и везе. Поздравили се двете девойки и почнали да разговаря.

— Аз нямам вече ни баща, ни майка — рекла царската дъщеря, — а само един брат. След смъртта на баща ни той почна да управлява царството и реши да се ожени. Само че не намери такава девойка, каквато търсеше и ми заповяда аз да се омъжа за него. Когато се обличах за сватбата, земята изведнъж се разтвори пред мене и аз се намерих на една поляна, а после дойдох тук.

— Аз пък съм дъщерята на Слънцето — рекла хубавицата. — За беда си попаднала тук. В тази къща живее зла вещица. Тя и мене държи като затворница, и тебе ще омагьоса, когато се върне.

— А ти защо не избягаш от нея? — попитала царската дъщеря.

— Щях да избягам, но не зная къде. Вещицата ме открадна от майка ми, когато бях още малка, и никой не подозира, че съм тук. Стопих се от мъка, но не зная какво да правя.

Докато си приказвали така, духнал студен вятър, запукали дърветата, земята затреперила. Дъщерята на Слънцето веднага разбрала, че вещицата лети към къщи. Казала на царската дъщеря да застане до стената и забола до нея една игла е конец. А тази игла била вълшебна, царската дъщеря станала невидима.

Влязла вещицата вкъщи и тозчас се развикала:

— Защо мирише тук на човешко месо?

— На нищо не мирише — отвърнала дъщерята на Слънцето, — сигурно ти си яла човешко месо.

Прегледала вещицата всичко наоколо, но не видяла нищо. Запъхтяла се и седнала. Починала си малко и пак отлетяла.

Дъщерята на Слънцето извадила тогава иглата от стената.

— Как така вещицата не ме забеляза? — учудила се царската дъщеря.

А дъщерята на Слънцето рекла:

— Ами че тази игла е вълшебна! Един старец ми я донесе. Даде ми още кълбо прежда, четка и кърпа за лице. Знаеш ли, той ми каза тогава, че тези подаръци скоро ще ми потрябват. И ето че иглата ми помогна сега да те спася от вещицата.

Царската дъщеря благодарила на девойката и започнала да я придумва да избягат.

— С тези вълшебни подаръци — казала тя — лесно ще избягаш от вещицата, пък и на мен ще помогнеш. А аз познавам добре пътищата в моята страна. Да вървим!

Послушала я дъщерята на Слънцето, взела вълшебните подаръци и девойките избягали.

Върнала се вещицата къщи, не заварила дъщерята на Слънцето, разбесняла се и почнала да тича насам-натам, да души, докато подушила следите им и разбрала, че дъщерята на Слънцето е избягала, и то не сама. Грабнала тогава една чутура, яхнала я и полетяла след тях.

Дъщерята на Слънцето усетила, че земята трепери и разбрала, че вещицата ги настига. Изплашили се девойките, хвърлили на земята кълбото с преждата и от него тозчас израснали планини — високи, стръмни, проточили се зад тях като верига.

Стигнала до планината вещицата, опитала се да ги изкачи — не могла. Опитала се да прелети над тях — не успяла. Помислила да ги заобиколи — много ще се забави. Нямащо какво да прави, полетяла назад към къщи, грабнала лопатата, върнала се и се заловила да копае. Изравнила планините със земята и се спуснала отново да гони девойките — летяла като вихър, та чак дърветата се превивали.

А двете девойки в това време вече били далеч. Но ето че отново усетили — земята трепери, значи вещицата е наблизо. Дъщерята на Слънцето хвърлила четката и в миг зад тях израснала такава гъста и висока гора, че вещицата не могла ни да я премине, ни да я прелети, ни да я заобиколи. Полетяла тя обратно към къщи, грабнала брадвата, изсякла пътечка през гората и отново се спуснала подир девойките.

Усетили те, че земята трепери — значи вещицата пак ги настига. Дъщерята на Слънцето хвърлила тогава кърпата. Ширнало се тогава

зад тях езеро, толкова голямо и дълбоко, че вещицата не могла ни да го преплува, ни да го прелети. Легнала на земята и почнала да лочи водата. Хем лочи, хем говори: „И аз лоча, и ти, чутуро, лочи! И аз лоча, и ти, чутуро, лочи!“ А защо ще лочи чутурата? И помен нямало от това! Локала, локала вещицата колкото може по-бързо, надула се като бъчва и в езерото останало съвсем малко вода. Опитала се вещицата и нея да допие, но се пръснала.

А дъщерята на Слънцето и царската дъщеря разбрали, че вещицата вече не ги преследва и спокойно продължили пътя си. Скоро те стигнали до един разкошен палат и царската дъщеря познала бащиния си дворец.

Зарадвал се много царският син, но се и разтревожил, защото не можел да познае коя от двете е неговата сестра — толкова много си приличали хубавиците! Оглеждал ги той отгук, оглеждал ги оттам, не може да познае сестра си и туй то! Решил тогава да си послужи с хитрост: свикал пир и заповядал на готвачите да заколят теле, да напълнят един мехур с кръвта му и незабелязано да му го дадат. Готвачите тъй е направили, а царският син скрил мехура до гърдите си под ризата.

Пирували и се веселили гостите, а царският син — най-много от всички. През цялото време разговарял с девойките, без да знае коя е неговата сестра. А девойките нарочно се наговорили да не му откриват истината. Колкото и да ги питал царският син, колкото и да ги молил, мълчали и дума не казвали! Тогава той извадил меча от ножницата, забил го в гърдите си и потънал в кръв.

Изплашили се гостите, спуснали се на помощ на царския син. А едната от хубавиците извикала от ужас и със сълзи на очи почнала да му превързва раната. Царският син се престорил на мъртъв, лежи и не мърда. Още по-силно заплакала хубавицата, замилвала го по главата и през сълзи занареждала:

— Ох, братко мой, братко, какво направих аз! Какво направих аз, злочестата!

И другата хубавица оплаквала царския син, но не толкова.

Щом познал коя е сестра му, царският син веднага скочил, сякаш нищо не е било, засмял се и почнал да целува сестра си. Царската дъщеря го завела при дъщерята на Слънцето и той я помолил да му стане жена. Девойката се съгласила да се омъжи за него, но най-напред

искала да види своя брат. Царският син ѝ обещал, че ще го намери. В това време всички видели, че към двореца препуска на кон хубав млад юнак, облечен в царски дрехи. Дъщерята на Слънцето веднага познала брат си. Настанала голяма радост! Двамата царски синове решили да се оженят веднага за хубавиците и да се сродят един с друг. И вдигнали такава сватба, че ти с думи можеш да я разкажеш, ни с перо да я опишеш.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.